

BİR DOST İÇİN

Prof. Dr. Yüksel ERSOY*

Çok yakın ve değerli bir dostun ardından birşeyler yazmanın güçlüğünü ben de yaşıyorum. Ancak bir yandan da, birdenbire bizden uzaklaşan ve dönmesi umudu kalmayan dosta olan özlemi ifade etmek arzusu var içimde.

Oral'ın yokluğunu çok derinden duyuyor ve kendi hayalimde onunla sık sık konuşuyorum. Fakültede olsun, özel hayatımızda olsun sürekli beraberliğimizi ve birlikte seyahatlerimizin anılarını tekrar tekrar yaşıyorum. Birlikte oluşturduğumuz pek çok tasarılarımız gibi, Sapanca'nın bir köyünde bitişik evlerimizde bazan kavga edip, bazan başararak sürdüreceğimizi düşlediğimiz ve şimdi artık gerçekleştirilmesi umudu kalmayan emeklilik günlerine ilişkin hayallerimiz içimde bir ukde olarak duruyor. Şimdiye kadar kullanmadığım o evde herhalde artık hiç oturmayacağım.

Belki babasının doktor olmasının da etkisiyle doğa ve insan konusunda çok bilimsel ve gerçekçi bir yaklaşımı vardı Oral'ın; ölümü de doğum gibi zorunlu bir olay olarak algılar ve yorumlardı.

Bu bağlamda Oral'ın bizlere anlattığı bir olayı hiç unutmuyorum: Bir kedinin kaldırımında dolaşmakta olan bir güvercinin üzerine atlamak üzere olduğu bir sırada, manzarayı gören bir kadının kediyi engellemek için bağıarak güvercinin uçup kurtulmasını sağlaması üzerine, Oral kadının yanına giderek, güvercini kaçırmakla kedinin kısmetine engel olduğunu, dolayısıyla kediyi haksızlık ettiğini, bu haksızlığı gidermek için kasaptan yeterince kıyma alıp kediyi vermesi gerektiğini söylemişti. Bu jestiyle Oral, belli durumlarda ölümün zorunluluğunu kabul etmek gerektiğini ifade etmek istemişti sanırım.

Ben, Oral'ın ölümü konusunda Oral gibi gerçekçi olamıyorum. Doğa yasalarının bir sonucu olduğunu bilsem de Oral'ın ölümünü bir türlü kabullenemiyorum. Sadece genç olduğu için ve kendisinden daha pek çok eserler beklediğimiz bir sırada aramızdan ayrıldığı için değil. Kendisiyle dost olma şansına erişmiş olanların yaşamlarında onun varlığıyla oluşan bambaşka bir anlam ve rengin artık bulunmamasını kabul

* A.Ü. Siyasal Bilgiler Fakültesi Öğretim Üyesi

edemediğimden; onsuz bir dünyada yaşamanın dostları için eskisi kadar ilginç olmamasından; onun kapıyı açıp odalarımıza girdiğindeki dost bakış ve sözleriyle yarattığı havayı solumanın özlemini hep duyacağımızdan ötürü.

Bir de, bizlere yansıdığı kadarıyla, kısa sürede daha da sağlıklı olmasını sağlayacağını beklediğimiz, çok önemli olmaması gereken bir ameliyatın ardından, birbirini izleyen ve hâlâ nasıl açıklanması gerektiğini tam anlayamadığımız aksiliklerin böyle bir sonuca nasıl yol açtığı sorusunu hep soracağım kendime.

Oral ve Semra'yla uzun yıllara dayanan sağlam ve güzel bir dostluğumuz vardı. Eşim İçten için sahip olmadığı kardeşin yerini tutmuştu Oral. Çocuklarım Görkem ve Yalım'ın en küçük yaşlarından itibaren hem yakın arkadaşları hem de hocaları olmuştu.

Oral ve onun da dahil olduğu dost çevresi, hayatımızın çok önemli parçalarından birini oluşturdu her zaman. Sıkıntılı zamanlarımızda, hiç bir şey istenmese de sonuna kadar yanımızda olan, benzeri durumlarda her zaman yanımızda olacağını bildiğimiz ve sayısı çok da olmayan gerçek dostlardan birisiydi Oral.

Onun kaybıyla biz de hayatımızın bir parçasından, ona anlam veren ve güzelleştiren bir unsurdan yoksun kaldık. Yaşamımızın bir yönü, onun bütünlüğünü, güzelliğini sağlayan unsurlardan biri daha eksildi. Daha önce eşimin kaybında da olduğu gibi, "Bu kadar acı çekmemek için, acaba bu sevgiyi hiç yaşamasa mıydım? Bu yakın dostluğu hiç kurmasa mıydım?" sorularını sordum kendime.

Ancak, anısını sürdürmek de dahil, bu güzel sevgiyi ve dostluğu yaşamış olmanın engin güzelliğini düşününce, sonradan acı çekmek pahasına da olsa bu duyguları yaşamış olmayı her zaman tercih edeceğimi düşündüm. Kayıplarımızdan duyduğumuz derin acılar ve sevdiğimizimize duyduğumuz dinmeyen özlem, aynı zamanda onlarla olduğumuz zaman yaşadığımız duygu zenginliğinin bir ifadesidir sanırım.

Elbette insanın sevdiğini kaybetmeyip, duygu zenginliğinin olumlu yönünü yaşamayı tercih edilir. Ama maalesef, bunun garantisi yok. Sonradan acı çekmemek için sevgiyi ve dostluğu yaşamamak nasıl tercih edilecek bir seçenek değilse, sevgi ve dostlukla bağlı olduğumuz kişinin kaybı halinde derinden yaralanmamak, yoğun acı çekmemek ve dinmeyen bir özlem duymamak öylesine olası değil.

Ben Oral'ın yakın dostu olmanın güzelliğini, duygu derinliğini yoğun bir şekilde yaşadım. Aynı dostluğun bir sonucu olarak yaşadığım sürece onun kaybının acısını ve eksikliğini duyacağım. Bu duygunun her iki yönü de bana gurur veriyor, onur veriyor, yaşamıma hâlâ anlam katıyor.

Dünyaya gelen ve belli bir ömür yaşayan insanın, bütün bilinç ve zekâsına rağmen, yaşamın ne anlama geldiği, hangi mekânda ne için bulunduğumuz ve nereye gideceğimiz konusunda, çeşitli dinlerin sunduğu açıklamalar dışında, bir sonuca varamaması, bana göre, insanın ağırlına gitmesi gereken, aczini ifade eden bir gerçek. Kuşkusuz, ölümden sonra bir yaşamın olması özlemini ve gerekliliğini sevdiğimizizi kaybettiğimiz zaman daha yoğun yaşıyoruz. Aynı bir boyutta birgün kaybettiği sevdikleriyle birlikte olabilmek düşüncesi doğa yasalarının hazırladığı sonu insana daha kabullenilebilir kılıyor herhalde.